

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΝΑΥΑΡΧΟΝ Μ. Κ. ΚΑΝΑΡΗΝ

ΑΣΜΑΤΙΟΝ

ΤΟΝΙΣΘΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΧΙΜΟΥΣΙΚΟΥ ΤΗΣ Β. ΦΡΟΥΡΑΣ

Α. ΣΑΪΛΕΡ

Τὴ βραδιά, ποῦ τοῦ Μωάμεθ ἐγιορτάζαν τὴ φυγή,
 Ὡς τὴν ἀρμάδα τους οἱ Τοῦρκοι, καὶ τῆς Λίου τὴ σφαγή,
 Κι' ὁ πατέρας Σου κομμάτια τίναξε μὲ τὸ δαυλὸ
 Τὸν Πασσᾶ τους ἔς τὸν ἀέρα ἔς τὴ φωτιά καὶ ἔς τὸ γιαιλό.
 Ἀστράφει ἡ νύκτα ὅλη ἀπὸ φλόγες καὶ χαρά,
 Καὶ Σὺ τότε Ναύαρχέ μου ἐγεννήθης ἔς τὰ Ψαρά.
 Καὶ ὁ ναύτης, τοῦ πελάγου τὸ χαρούμενο παιδί,
 Ὡς τὸ τιμόνι ἀκουμπισμένος ἀπὸ τότε τραγουδεῖ:

«ὦ! χαρὰ ἔς τὸ παλλικάρι
 ποῦχει Ναύαρχο Κανάρη».

Ἐν Πειραιεῖ Ὀκτωβρίῳ 1885.

ΕΙΣ ΜΙΚΡΟΝ ΨΑΡΡΑΝ

Μικρὲ Ψαρρᾶ, ποῦ ἔς τὸ γιαιλό σιμώνεις μὲ λαχτάρα,
 Ψαρράκια ἔς τὴν ἀπόχην σου ὅταν ἰδῇς πιασμένα
 Νὰ σπαρταροῦν ἔς τὰ χέρια σου μὲ φόβο καὶ τρομάρα,
 Διάλεξε τὸ καλλίτερο καὶ φέρετο σ' ἐμένα

Δὲν θὰ τὸ κάψω ἀσπλαγχνά ἀπάνω ἔς τὴ φωτιά,
 Θέ νὰ τὸ κλείσω μὲ χαρὰ σὲ γιάλα κρυσταλλένια
 Κι' ἄρ ἦνε μόνο ἔς τὸ νερό καὶ τῷ ὄχῳ ἔς τὴν σκλαβιά
 Θὰ τοῦ γλυκαίρῃ ὁ ἔρως μου τῆς μοναξιάς τὴν ἔρροια.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 1 Νοεμβρίου 1885.

ΕΛΠΙΣ...

Εἰς τὴν πρώτην Νοεμβρίου τοῦ 1885.

Εἶναι ἀργά, πολὺ ἀργά, ὦ! Οὐρανέ μου, τώρα
 καὶ μᾶτην μετ' ἐμοῦ καὶ σὺ μελαγχολεῖς καὶ κλαίεις.
 Ἦδη τοῦ ἀκατίου μου ἐθραύσθηκεν ἡ πρῶρα,
 καὶ ἡ ἄγκυρα!.. ἀπελπισμὸν φεῖ!.. μοιροτοῦ μ' ἐκπνέεις.

ὦ! ἄφες με νὰ σθέννυμαι, ὁ μῦθός ἀνατέλλων,
 θρηνηθῶ ἐν τῇ σκοτίᾳ μου καὶ παρελθὼν καὶ μέλλον.

Ἀπὸ τῆς ἐρημίας μου 1 Ὀκτωβρίου 1885.

ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΥΠΕΡΑΓΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

Ἄρ σὲ λατρεύω μάνα μου, καὶ μάνα τοῦ Θεοῦ μου,
 ἄρ ἔχω Σὲ ἔς τὰ χεῖλή μου, τὴν ὄρα τοῦ κλαυθμοῦ μου
 ἄρ ἦσαι τῆς Ἑλπίδος μου τ' ἀμάρταντο Στεφάνι,
 τοῦτο δὲν μὲ λανθάνει = μοῦ βλέπεις τὴν ψυχὴν.

Κάμνω μὲ Σὲ τὸν ὕπνον μου, μὲ Σὲ τὴν προσευχήν μου,
 Μὲ Σὲ μέσ' τὰ ἀγριολάγκαδα τὴν περιπλάνησίν μου.
 Εἰς κάθε μου παράπονο. Εὐθὺς τὸ χέρ' ἀπλώνεις
 τ' ἀγκάθι ξεριζώνεις = ποῦ ἔχω ἔς τὴν καρδιά.

Στὸ πέλαγος τοῦ βίου μας, τὸ πάντα θολωμένο
 Μ' ἐφώτισας, μ' ὁδήγησας ὅταν ἄστρο ἀγασμένο
 δὲν ἄφηνες τὴν ἀβυσσο νὰ μὲ καταποτίσῃ
 νὰ μὲ καταπατήσῃ = τὸ πόδ' ἐνδὸς θρητοῦ.

Δός μου λιγάκι γάλα σου, καλὴ γλυκιά μου Μάνα,
 Τὸ κάθε Σου χαμόγελο ὑπερτερεῖ τὸ Μάνα.
 Ἐθρη πολλὰ ἔς τὰ στήθη Σου, κρέμονται ἀγκαλισμένα,
 Τάχεις ἀδελφωμένα = μὲ τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ἄργα πολὺ μ' ἐξύπνησε τῆς συμφορᾶς τὸ χέρι
 Σ' τοὺς πόδας Σου ἡ μετάνοια ἄργησε νὰ μὲ φέρῃ...
 Τὰ πάντα μ' ἐγκατέλιπον, ... σπλαγχνίσου μας Μαρία!
 Ἡ Ἑλπίς μου εἶνε μία = κ' ἡ Ἑλπίς μου εἶσαι Σὺ.

Καὶ τώρα ποῦ λευκάνθησαν τ' ὀλόμαντρα μαλλιά μου,
 ποῦ κύρτωσε ἡ βράχη μου, κ' ἐκρύος ἡ καρδιά μου,
 Κλ' ὅπου ὁ κλαυθμὸς μοῦ ἀπέσβυσε τοῦτο τὸ ἴλιγο φῶς μου
 Πάντοτε Σ' ἔχω ἐμπρός μου = πάντοτε βλέπω Σέ.

Κ' ἐκεῖ ἔς τὸ κοιμητήριον, ἄρ ἐπιζῇ τὸ σῶμα,
 μέχρι τῆς θείας κρίσεως, θεῖ ἔχω Σὲ ἔς τὸ στόμα.
 Θὰ εἶσαι Σὺ τοῦ τάφου μου, τ' ἀμάρταντο λουλούδι,
 Τὸ Εὐσπλαγχν' ἀγγελοῦδι = ποῦ θὰ μ' ἀποκοιμᾷ.

Φ. ΛΟΥΖΗΣ

ΤΑΧΑ ΓΙΑΤΙ;

Τί ἄσχημος ποῦ εἶμαι! δὲ γυρίζουν
 Γλὰ νὰ μὲ ἰδοῦνε,
 Μοῦ φαίνεται ὅλοι ὅσοι μ' ἀντικρύζουν
 Πῶς μὲ γελοῦνε.
 Μ' ἄλλους μαζὶ νὰ βῶ νὰ περπατήσω,
 Ὡς νὰ φοβοῦμαι...
 Στὴν ἐρημιά μου ὅταν γυρίσω,
 Πόσο λυποῦμαι!
 Μισῶ κλ' ἐγὼ ἀκόμα τὴ θωριά μου!
 Ὡς τὸν τάφο μόνον,
 Ἄρ ἐλεοῦσε αὐτὸς τὴν ἀσχημιά μου,
 Δὲ θάχα πόνο...

Τάχα γιατί;

... Γιατ' εἶνε θυμωμένη;
 Καὶ μὲ βαρύνεται,
 Δὲν θέλει νὰ μὲ ξέρῃ, πικραμένη
 μὲ καταρξέται!
 Καὶ ἔχω ἔς τὸν θυμὸν τῆς τὸ καμίνι,
 Πᾶν τὰ φτερά μου,
 Κλ' ἡ πεταλοῦδα κάμπη ἔχει γίρει...
 ὦ συμφορὰ μου!

Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ